

Sygn. akt III A Ua 483/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Kazimierz Josiak
Sędziowie:	SSA Danuta Rychlik-Dobrowolska (spr.) SSA Stanisława Kubica
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku G. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o emeryturę

na skutek apelacji G. S.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

z dnia 25 stycznia 2012 r. sygn. akt VII U 1888/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy oddalił odwołanie wnioskodawczynie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 31 października 2011 r.

Sporną decyzją strona pozwana odmówiła wnioskodawczynie prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd uznał, że wnioskodawczynie nie spełnia warunków do uzyskania prawa do emerytury, albowiem nie udokumentowała, że rozwiązała stosunek pracy ze wszystkimi pracodawcami, u których wykonywała pracę bezpośrednio przed złożeniem wniosku.

Powyższe orzeczenie oparte zostało o następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni, urodzona (...), w dniu 17 października 2011 r. złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do emerytury w warunkach szczególnych. Do wniosku dołączyła świadectwo pracy w warunkach szczególnych w (...) Sp. z o.o. w S., na okoliczność, że od 1 sierpnia 1974 r. do 3 listopada 1985 r. pracowała w Hucie (...) jako zdobnik szkła i od 4 listopada 1985 r. do 31 stycznia 1992 r. jako brakarz szkła. Wykonywała pracę wymienioną w wykazie A dział XIII poz. 12 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r.

Sporną decyzją strona pozwana odmówiła wnioskodawczyni prawa do emerytury w szczególnych warunkach uznając, że nie posiada wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach, nadto nie udokumentowała, że rozwiązała stosunek pracy z wszystkimi pracodawcami, u których wykonywała pracę bezpośrednio przed złożeniem wniosku.

Wnioskodawczyni na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazała łączny staż pracy 24 lata 10 miesięcy i 12 dni. Zdaniem strony pozwanej, wnioskodawczyni udokumentowała 14 lat 10 miesięcy i 12 dni pracy w szczególnych warunkach, pozwana nie uwzględniła okresu od 25 listopada 1982 r. do 27 października 1984 r. i od 3 marca 1985 r. do 31 października 1985 r., w których to okresach wnioskodawczyni przebywała na urlopie wychowawczym oraz okresu pobierania zasiłku macierzyńskiego od 28 października 1984 r. do 2 marca 1985 r. Nadto niespornym jest, że wnioskodawczyni w chwili składania wniosku zatrudniona była w Zespole (...) w P., jako pracownik produkcji zdrowej, sprzątaczką i salowa. Pracuje od 5 kwietnia 1993 r. i stosunek pracy trwa nadal.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd powołując się na art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.), który stanowi, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składowy i nieskładowy, o którym mowa w art. 27.

Sąd podniósł nadto, że zgodnie z ust. 3 emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Zdaniem Sądu, bezspornym jest, że wnioskodawczyni będąca pracownikiem w chwili wydania zaskarżonej decyzji nie miała rozwiązanego stosunku pracy i pracę kontynuowała do dnia wydania orzeczenia.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawczyni nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury i bezcelowym było prowadzenie postępowania w pozostałym zakresie i ustalanie czy wnioskodawczyni posiada 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach. Sąd nie wydaje orzeczeń ustalających, sentencja wyroku powinna jedynie przyznawać świadczenie lub jego wysokość lub oddać odwołanie, jeżeli brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. Skoro nie zostały spełnione wszystkie warunki do przyznania świadczenia odwołanie należało oddalić.

Od wyroku apelację wniosła wnioskodawczyni.

Zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając:

- 1) naruszenie przepisów prawa materialnego w szczególności przepisów rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,

2) naruszenie prawa procesowego przez organ rentowy oraz Sąd I instancji przez błędne wyliczenie okresów pracy w warunkach szczególnych, które - zdaniem apelującej - wynoszą 15 lat i 8 dni.

Zdaniem wnioskodawczynie, strona pozwana nie wykazała precyzyjnie, które okresy pracy w warunkach szczególnych zostały jej uznane, a które nie i tylko ogólnie powołała się na przepisy ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Zdaniem apelującej Sąd również nie wskazał jakie okresy pracy wnioskodawczynie nie zostały zaliczone do pracy w warunkach szczególnych, co skutkuje niemożność skorzystania przez nią z prawa do emerytury.

Wskazując na powyższe podstawy apelacji wnioskodawczynie wniosła o zmianę wyroku i przyznania jej prawa do emerytury, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczynie nie jest zasadna.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest prawo wnioskodawczynie do emerytury na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, od ukończenia w przypadku kobiety poniżej 60 lat.

Swoje uprawnienia do emerytury wnioskodawczynie wywodziła z art. 184 i 32 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które stanowią, że ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948 r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt. 1. Natomiast wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie, których osobom wymienionym w art. 32 ust. 1 i 3 w/w ustawy przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Zatem, aby wnioskodawczynie mogła uzyskać prawo do emerytury w wieku niższym niż 60 rok życia, musiałby wykazać, że była pracownikiem, posiada wymagane okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 20 lat i wykonywała, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, nadto emerytura ta, przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Wszystkie warunki muszą być spełnione łącznie.

Skorzystanie z możliwości przejścia na emeryturę przy obniżonym wieku jest wyjątkiem od zasady wyrażonej w art. 184 i dalszych przepisach ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dlatego wymagana jest ścisła ich interpretacja w tym zakresie.

Niespornym jest, że wnioskodawczynie nie rozwiązała stosunku pracy i nadal jest zatrudniona w Zespole (...) w P. jako pracownik produkcji zdrowej, sprzątaczką i salowa, w którym pracuje od 5 kwietnia 1993 r. i stosunek pracy trwa nadal, zatem nie spełnia jednego z wyżej wymienionych warunków.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie jest możliwe wydanie wyroku ustalającego, w tym przypadku ustalenie okresu pracy wnioskodawczynie w warunkach szczególnych.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny w pełni podzielił stanowisko Sądu Okręgowego i mając powyższe na względzie na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.